

[Minister Frøde Jakobsen.]

fandt ikke Grund til at overgive Sagen til Politiet.

Den næste Sag drejer sig om et Tilfælde, hvor en Frihedskæmper under en Afhøring havde givet en interneret, der var sigtet for at have skudt paa Sabotører fra sin Lejlighed, 2—3 Næveslag. Han blev efter Auditørens Undersøgelse udstødt af Modstandsbevægelsen, og man fandt ingen Anledning til at overgive Sagen til Politiet.

Den fjerde Sag drejede sig om en interneret, der paastod sig brutalt behandlet og truet med Knippel under Transport. Det var umuligt for Auditøren at fremskaffe Oplysning om Sagen.

Den femte Sag angaar en interneret, der havde klaget over i tre Dage at have faaet for lidt at spise samt mange Næveslag under Afhøringen. Ved Undersøgelsen oplystes det, at han havde faaet samme Forplejning som de andre internerede, det vil sige omtrent det samme som Frihedskæmperne selv. Om Næveslagene kunde intet oplyses. Disse tre sidste Sager stammede imidlertid fra det samme Kompagni og medførte en alvorlig Paatale over for Lederen, samt at Kompagniet blev udelukket fra fremtidig at bistaa Politiet ved Anholdelser og Afhøringer.

Jeg kunde blive ved med den Slags Sager, jeg ved ikke, om det har stor Interesse. Der er vel ca. 15 Sager af den Art. Hvis Medlemmer af det høje Ting er interesseret, kan Materialet stilles til Raadighed. Jeg tror, at dette giver et noget for lyst Billede. Jeg tror, der har været en Tilbøjelighed til at dække over Kammeraterne, at der har været en Del flere Tilfælde af Knubs o. s. v. Saadanne Tilfælde er ogsaa tit forekommet hos Politiet, uden at man plejer at rejse større Aktioner i den Anledning.

Men der har sikkert ogsaa været grovere Tilfælde. Sagerne er svære at opklare, fordi der ingen andre Vidner er end Frihedskæmpere og de med dem samarbejdende Politifolk; deres naturlige Kammeratskab bevirker, at de holder sammen ogsaa i saadanne Sager. Fra Ledelsens Side har vi kun været interesseret i Opklaring, som jeg før har sagt. Det ærede Medlem Hr. Rager har ment, at Tingene maatte frem, ogsaa før de var undersøgt til Bunds. Jeg kan ikke

give det ærede Medlem Ret, netop fordi der her i saa at sige alle Tilfælde er Tale om et saadant Væv af løs Snak, at hver Undersøgelse næsten altid reduceres til næsten ingenting. Disse Ting kan vi undersøge, men vi kan ikke bringe dem til Torvs, før vi ved, om de har noget som helst paa sig; det kunde Frihedsbevægelsen ikke være tjent med.

Der er — med Rette eller Urette — skabt megen Bitterhed hos vore Folk. Jeg har ikke set det som min Opgave at forøge denne Bitterhed ved at løbe til Aviserne med løse Rygter og derved uddybe den Mod-sætning i vort Folk, som jeg tværtimod anser det for en Opgave at være med til at udjævne. At vi inden for Modstandsbevægelsen hele Tiden har været interesseret i og arbejdet for en Opklaring af alle disse Tilfælde og en Oprejsning til alle, der har lidt Uret ved Danmarks Frihedskamp, det nævner jeg kun for en Ordens Skyld. Det turde være en Selvfølge, at de, der af alle er mest interesseret heri, maa være os; vi maa være interesseret i at gøre saadan Uret god igen, hvad enten det saa drejer sig om Folk, der med Urette har faaet et sort Stempel paa sig, om uberettiget internerede eller om Folk, der uden Grund er blevet likvideret. Vi er nedbøjet over enhver Fejl og ivrige efter at faa dem rettet.

Nu gaar det langsomt, fordi disse Ting ifølge Sagens Natur er uhyre svære at opklare, og fordi der er Hensyn at tage til begge Sider. At man ikke fra anden Side kan afvente, at vi selv faar Lejlighed til at rette disse Fejl, forstaar jeg imidlertid ogsaa — det vilde jo være ærgerligt, om vi kom først. Ja, vi har begaaet Fejl, det kan ikke undgaas, naar 50 000 Mand arbejder under Forhold, hvor Kontakten ifølge Sagens Natur maatte være løs og tynd. Vi har begaaet Fejl, men jeg fristes til at sige, at intet er saa galt, at det ikke er godt for noget; de, der ikke har tjent sig nogle Sporer i Kampen mod Tyskerne, har nu faaet Chansen for at slaa sig til Ridder paa vore Fejl — saadan bliver der noget til enhver.

Maaske var vi ikke dygtige nok. Det afgørende for min Samvittighed — og det er for mig den sidste og højeste Instans, hvoroverfor alt andet maa vige — det er, at vi gjorde vort Bedste, da vort Land var i Nød og ingen anden traadte til.